

POSTANOWIENIE

Dnia 11 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **K. C.**

skazanego z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
w dniu 11 czerwca 2024 r.

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach
z dnia 8 grudnia 2023 r., sygn. akt VII Ka 317/23,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach
z dnia 12 stycznia 2023 r., sygn. akt IV K 995/22,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach z dnia 12 stycznia 2023 r. wydanym w sprawie o sygn. akt IV K 995/22 oskarżony K. C. został uznany winnym popełnienia czynu stypizowanego w art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29

lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i została mu wymierzona kara 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Apelację od wskazanego orzeczenia Sądu pierwszej instancji wniósł obrońca oskarżonego, który w zwyczajnym środku zaskarżenia zarzucił wyrokowi pierwszej instancji:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, a to: art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. przy zastosowaniu art. 2 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. przy zastosowaniu art. 2 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 2 § 2 k.p.k., art. 392 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k.;
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał wpływ na treść zaskarżonego wyroku;
3. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 62a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, ewentualnie art. 62 ust. 3 tej ustawy,
4. orzeczenie wobec oskarżonego K. C. rażąco niewspółmiernie surowej kary.

Wyrokiem z dnia 8 grudnia 2023 r. Sąd Okręgowy w Katowicach w sprawie o sygn. akt VII Ka 317/23 zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji poprzez obniżenie wymiaru kary orseczonej wobec skazanego przez ten Sąd z 8 miesięcy do 4 miesięcy pozbawienia wolności, utrzymując w pozostałym zakresie w mocy wyrok Sądu Rejonowego.

Kasację od wyroku Sądu drugiej instancji wniósł obrońca skazanego K. C., zaskarżając przedmiotowy wyrok w całości i zarzucając mu:

1. rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:
 1. art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. przy zastosowaniu art. 2 § 2 k.p.k. poprzez jego błędne zastosowanie i oddalenie przez Sąd drugiej instancji dowodu z opinii biegłego z zakresu daktyloskopii i kryminalistyki na ustalenie okoliczności istotnej dla rozstrzygnięcia czy został popełniony przez skazanego czyn zabroniony, albowiem dowód ten miał wykazać, czy na zabezpieczonym worku z suszem roślinnym, który miał wyrzucić skazany, znajdują się jego odciski palców/ślady daktyloskopijne, a jest to jednocześnie dowodów pozwalający stwierdzić daną okoliczność;

2. art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1a k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. przy zastosowaniu art. 2 § 2 k.p.k. poprzez jego błędne zastosowanie i oddalenie przez Sąd drugiej instancji dowodu z opinii biegłego z zakresu daktyloskopii i kryminalistyki na ustalenie okoliczności istotnej dla rozstrzygnięcia czy został popełniony przez skazanego czyn zabroniony, tj. czy na zabezpieczonym worku foliowym z suszem roślinnym znajdują się ślady daktyloskopijne skazanego, jako dowodu zmierzającego jedynie do przedłużenia postępowania, podczas gdy wniosek o przeprowadzenie tego dowodu został zgłoszony w apelacji z dnia 28 lutego 2023 r., a zatem dowód ten nie zmierzał do przedłużenia postępowania i został zgłoszony przy pierwszej czynności procesowej obrońcy w niniejszym postępowaniu;
3. art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez jego błędne zastosowanie polegające na przyjęciu przez Sąd drugiej instancji, iż wniosek dowodowy o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu daktyloskopii i kryminalistyki na ustalenie okoliczności istotnej dla rozstrzygnięcia czy został popełniony przez skazanego czyn zabroniony, tj. czy na zabezpieczonym worku foliowym z suszem roślinnym znajdują się ślady daktyloskopijne skazanego jest niemożliwy do przeprowadzenia z uwagi na upływ czasu, podczas gdy stwierdzenie czy biegły jest w stanie zabezpieczyć ślady daktyloskopijne po upływie czasu wymaga wiadomości specjalnych z zakresu daktyloskopii i kryminalistyki, których sąd nie posiada, zatem nie można kategorycznie stwierdzić w niniejszej sprawie, iż nie można zabezpieczyć śladów daktyloskopijnych na zabezpieczonym worku foliowym z suszem roślinnym, oraz brak jest w niniejszej sprawie dowodu świadczącego o tym, iż przedmiotowy dowód jest niemożliwy do przeprowadzenia w niniejszej sprawie;
4. art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. przy zastosowaniu art. 2 § 2 k.p.k. poprzez jego błędne zastosowanie i oddalenie przez Sąd drugiej instancji dowodu z nagrań zarejestrowanych przez kamery nasobne GETAC funkcjonariuszy Policji na okoliczności związane bezpośrednio z popełnieniem czynu zabronionego oskarżonemu w tym odrzucenia przez oskarżonego worka foliowego z suszem roślinnym , odległości w jakiej

zostali zauważeni oskarżony i Ł. K. przy jednoczesnym dopuszczeniu przez Sąd tego dowodu na okoliczność zachowania skazanego po doprowadzeniu go do pojazdu policyjnego, czynności wykonywanych z udziałem skazanego przez funkcjonariusza Policji, ubioru skazanego, braku ujawnienia w odzieży i plecaku skazanego środków psychotropowych, przyczyn żądania od skazanego dokumentu tożsamości;

5. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez dokonanie rażąco dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów, w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniemi wiedzy i zasadami doświadczenia życiowego, przejawiającej się w uznaniu przez Sąd drugiej instancji, iż dowód z nagrań zarejestrowanych przez kamery nasobne GETAC funkcjonariuszy Policji dokonujących zatrzymania skazanego K. C. są nieprzydatne dla stwierdzenia okoliczności związanych bezpośrednio z popełnieniem czynu zabronionego, w tym zwłaszcza dowodu potwierdzającego odrzucenie lub też nie woreczka foliowego z suszem roślinnym, podczas gdy z dowodu tego wynikają takie fakty jak:

1. brak posiadania przez skazanego na rękach (oraz przy sobie) rękawiczek, co oznacza, iż gdyby skazany miał odrzucić/wyrzucić zabezpieczony worek foliowy z suszem roślinnym to zostawiłby na nim swoje odciski daktyloskopijne,
2. wytypowania przez funkcjonariuszy jako tego, który miał wyrzucić zabezpieczony worek foliowy z suszem roślinnym dopiero po odpowiedzi skazanego na pytanie funkcjonariuszy, iż w przeszłości naruszał on porządek prawny, odmiennie niż świadek Ł. K.,
3. zadawania pytań przez funkcjonariuszy policji skazanemu oraz świadkowi Ł.K. „co tam wyrzuciliście”, co świadczy o tym, iż funkcjonariusze Policji jeszcze w momencie zatrzymania nie stwierdzili kategorycznie, aby to skazany miał coś wyrzucić,
4. zadawania pytań przez funkcjonariusza Policji skazanemu w pojeździe policyjnym tuż po jego zatrzymaniu „czy to twoje ziło”, podczas gdy zabezpieczony worek foliowy z suszem roślinnym, leżał w tym czasie na

ziemi w zaroślach i nie był na tamten czas jeszcze zbadany, więc nie było wiadomo co się w nim znajduje,

5. konsekwentne i kategoryczne zaprzeczanie przez skazanego od momentu jego zatrzymania, aby cokolwiek miał wyrzucić przed jego zatrzymaniem, w tym, aby wyrzucał on zabezpieczony worek foliowy z suszem roślinnym oraz aby posiadał on przed zatrzymaniem susz roślinny,
6. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów, w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania, polegającej na ustaleniu, że skazany wyrzucił przed zatrzymaniem zabezpieczony worek foliowy z suszem roślinnym, podczas gdy z zeznań świadka Ł. K. wynikają okoliczności przeciwne, tj. świadek zeznał, że nie widział, aby skazany cokolwiek wyrzucił przed zatrzymaniem oraz jeżeli miałby coś wyrzucić to by to widział, gdyż cały czas stał obok skazanego, a jednocześnie Sąd drugiej instancji uznał ten dowód za wiarygodny,
7. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów, w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania, polegającej na ustaleniu, że skazany wyrzucił przed zatrzymaniem zabezpieczony worek foliowy z suszem roślinnym, podczas gdy świadkowie R. G., D. C. oraz D. B. w swoich zeznaniach nie wskazali w sposób kategoryczny oraz jednoznaczny, aby to oskarżony wyrzucił worek foliowy z kieszeni;
8. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na braku odniesienia się przez Sąd drugiej instancji do zarzutu apelacyjnego dotyczącego obrazu art. 7 k.p.k. przy zastosowaniu art. 2 § 2 k.p.k. w zakresie w jakim Sąd pierwszej instancji dokonał dowolnej a nie swobodnej oceny dowodu z opinii nr [...] z dnia 27 października 2022 r. poprzez ustalenie na podstawie tego dowodu, że w niniejszej sprawie został zabezpieczony środek odurzający w postaci marihuany o wadze 2,08 grama netto, podczas gdy z treści tej opinii wynika, iż zabezpieczono środek odurzający w postaci marihuany o wadze 1,9747 grama netto;

9. rażące naruszenie prawa materialnego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 62a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy ustalona w niniejszej sprawie ilość zabezpieczonego środka odurzającego w postaci marihuany stanowi nieznaczną ilość przeznaczoną na własny użytek

ewentualnie, gdyby powyższy zarzut okazał się niezasadny, to

2. art. 62 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu przez Sąd drugiej instancji, iż uprzednia karalność sprawcy wpływa na ocenę i kwalifikację konkretnego zachowania sprawcy polegającego na posiadaniu środków odurzających lub psychotropowych jako wypadku mniejszej wagi, podczas gdy zgodnie z prawidłową wykładnią przedmiotowego przepisu wypadek mniejszej wagi ocenia się z uwagi na kryterium ilościowe posiadanego konkretnego środka odurzającego/psychotropowego w konkretnym stanie faktycznym.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca skazanego K. C. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie Sądowi drugiej instancji sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie K. C. od zarzucanego mu czynu w przypadku uznania, iż skazanie jest oczywiście niesłuszne ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania.

W odpowiedzi na kasację Prokurator wniósł o uznanie kasacji za oczywiście bezzasadną i jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną należało oddalić na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

Trafnie zauważa Prokurator w treści odpowiedzi na kasację, że zarzut rażącego naruszenia prawa procesowego dotyczący oddalenia wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu daktyloskopii i kryminalistyki (pkt 1 kasacji ppkt a-c) stanowi w całości powielenie zarzutu sformułowanego w zwyczajnym środku zaskarżenia, a ponadto jest całkowicie

bezpodstawny. Zasadnie Sąd drugiej instancji uznał, że nawet wykazanie braku odcisków palców na rzeczonym woreczku foliowym nie przyczyniłoby się do zmiany stanowiska w kwestii winy skazanego za zarzucone mu przestępstwo w świetle kategorycznego wskazania funkcjonariuszy Policji co do sprawcy przestępstwa objętego niniejszym postępowaniem. Sąd Okręgowy w Katowicach słusznie stwierdził, mając powyższe na względzie, że nie było powodów do przeprowadzenia omawianego dowodu również zaraz po zabezpieczeniu przedmiotowego dowodu rzeczowego. Zeznania zeznań funkcjonariuszy Policji, którzy zatrzymali K. C., a wcześniej obserwowali przebieg całego zdarzenia były jednoznaczne w swej wymowie. Ponadto nawet stwierdzenie braku odcisków daktyloskopijnych oskarżonego na zabezpieczonym worku foliowym nie dowodzi w żadnym razie, a także nie wyklucza, iż ten worek znajdował się w posiadaniu oskarżonego i został przez niego wyrzucony na widok patrolu policyjnego. Na obecnym etapie postępowania dopuszczenie tego dowodu byłoby tym bardziej bezzasadne z uwagi na znaczny upływ czasu i brak zabezpieczenia wskazanego dowodu pod kątem ewentualnych badań daktyloskopijnych. Ostatnia z wskazanych okoliczności jest jednak wtórna wobec wymienionych wcześniej powodów uzasadniających brak konieczności zasięgnięcia tej opinii. Twierdzenia zaś zawarte w kasacji dotyczące tego zarzutu stanowią nieuprawnioną polemikę z ustaleniami Sądu.

Odnosząc się natomiast do zarzutu rażącego naruszenia prawa procesowego – sformułowanego w pkt. 1 ppkt d kasacji obrońcy poprzez jego błędne zastosowanie i oddalenie przez Sąd drugiej instancji dowodu z nagrań zarejestrowanych przez kamery nasobne GETAC funkcjonariuszy Policji na okoliczności związane bezpośrednio z popełnieniem czynu zabronionego oskarżonemu przy jednoczesnym dopuszczeniu przez Sąd tego dowodu na inne okoliczności należy stwierdzić, że i w tym przypadku Sąd drugiej instancji nie dopuścił się żadnych naruszeń. Sąd odwoławczy zgodnie z wnioskiem obrońcy K. C. sformułowanym w zwykłym środku zaskarżenia dopuścił dowód z nagrań zarejestrowanych przez kamery nasobne funkcjonariuszy Policji. Po jego przeprowadzeniu zaś stwierdził, że nagrania z kamer nasobnych GETAC zawierają zarejestrowany przebieg czynności podjętych wobec K. C. i Ł. K. już po

doprowadzeniu ww. do pojazdu policyjnego. Sąd drugiej instancji postąpił zatem zgodnie z treścią art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. oddalając wniosek dowodowy, ponieważ omówiony dowód był nieprzydatny do stwierdzenia danej okoliczności bezpośrednio związanej z popełnieniem czynu zabronionego przez oskarżonego, w tym z odrzuceniem przez niego worka foliowego z suszem roślinnym, odległości w jakiej zostali zauważeni oskarżony i Ł. K., ponieważ kamery nasobne funkcjonariuszy Policji nie zarejestrowały zdarzeń jakie nastąpiły przed doprowadzeniem tych mężczyzn do pojazdu policyjnego. Trafnie konstatuje w tym względzie także Prokurator w odpowiedzi na kasację, że nie stanowi przy tym uchybienia fakt dopuszczenia powyższego dowodu dla wykazania danych okoliczności i jednocześnie oddalenie go dla wykazania innych okoliczności, które na nagraniu nie zostały zarejestrowane. Ponadto sam zarzut jak i jego uzasadnienie stanowi, tak jak i w poprzednim przypadku, w istocie polemikę z prawidłowo dokonanymi ustaleniami Sądu odwoławczego w tej kwestii.

Nawiązując do zarzutów naruszenia przepisów kodeksu postępowania karnego dotyczących gromadzenia i oceny dowodów (pkt 1 ppkt e-g kasacji), należy stwierdzić, że są one nieuzasadnione z sposób oczywisty. Sąd odwoławczy prawidłowo ocenił i wyciągnął stosowne wnioski z przeprowadzonych przez siebie dowodów z nagrań z kamer nasobnych GETAC funkcjonariuszy oraz z zeznań świadków. Przeprowadzone przez Sąd odwoławczy, na skutek apelacji obrońcy, dowody nie doprowadziły jednak do przyjęcia odmiennych od tych przyjętych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych, ale potwierdziły prawidłowość poczynionych przez ww. Sąd ustaleń w przedmiotowej sprawie. Skarżący w złożonym przez siebie zwyczajnym środku zaskarżenia wydaje się dawać natomiast wyraz niezadowoleniu z podjętego przez Sąd drugiej instancji rozstrzygnięcia, prezentując własny sposób w jaki winien procedować sąd i mający doprowadzić do odmiennego ustalenia stanu faktycznego w sprawie, a co stanowi tego bezpośrednią konsekwencję także odmiennego rozstrzygnięcia w kwestii kary za popełniony przez K. C. czyn. Trafnie skonstatował także Sąd Okręgowy w sporządzonym uzasadnieniu, że argumenty podniesione w apelacji obrońcy (a powielone w kasacji) nie wnoszą nic nowego do sprawy.

Przechodząc do zarzutu sformułowanego przez obrońcę skazanego w pkt. 1 ppkt h kasacji, to jest obrazu przez Sąd drugiej instancji art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegającego na braku odniesienia się przez Sąd drugiej instancji do zarzutu apelacyjnego dotyczącego obrazu art. 7 k.p.k. przy zastosowaniu art. 2 § 2 k.p.k. w zakresie w jakim Sąd pierwszej instancji dokonał dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z opinii nr [...] z dnia 27 października 2022 r. poprzez ustalenie na podstawie tego dowodu, że w niniejszej sprawie został zabezpieczony środek odurzający w postaci marihuany o wadze 2,08 grama netto, podczas gdy z treści tej opinii wynika, iż zabezpieczono środek odurzający w postaci marihuany o wadze 1,9747 grama netto, należy wskazać, co następuje. O naruszeniu, do którego odwołuje się skarżący w kasacji można mówić, gdy sąd odwoławczy nie rozważy w ogóle podniesionych w apelacji zarzutów, czyli nie odniesie się do nich, bądź gdy odniesienie to jest powierzchowne, nie zaś merytoryczne. W niniejszej sprawie powyższe nie miało miejsca. Wbrew sugestiom skarżącego Sąd drugiej instancji odniósł się do tego zarzutu apelacyjnego w części uzasadnienia dotyczącej powodów uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny. Trafnie wskazał bowiem w uzasadnieniu, że przyjęta przez sąd *meriti* waga zabezpieczonego środka odurzającego nie jest wynikiem błędnej oceny dowodów, w szczególności oceny dowodu z opinii biegłej z zakresu toksykologii. Stanowi zaś następstwo zdarzającej się w praktyce i dopuszczalnej w ramach błędu, różnicy pomiaru wynikającej z zastosowania różnych urządzeń pomiarowych. Świadczy o tym nieznaczna różnica pomiaru, nie mająca, wbrew twierdzeniom autora kasacji, a wcześniej apelacji, jakiegokolwiek znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie, a tym bardziej w zakresie przyjętej kwalifikacji prawnej czynu zarzuconego oskarżonemu. Warto w tym miejscu zwrócić uwagę skarżącemu, że po pierwsze wskazywana przez niego w zwyczajnym środku zaskarżenia wartość 10 g marihuany, o której także mowa w doktrynie została zaproponowana na podstawie oficjalnych wytycznych obowiązujących w Czechach, nie zaś przyjętych w jakiegokolwiek postaci w Polsce. Nadto przecież Sąd odwoławczy wskazując w uzasadnieniu na to, że ilość zabezpieczonego środka odurzającego rzeczywiście nie była znaczna, a w miejscu zamieszkania oskarżonego ani bezpośrednio przy nim nie znaleziono innych podobnie

działających środków, obniżył wymierzoną oskarżonemu karę do 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Mając zaś na uwadze wskazywane w pkt. 2 ppkt a kasacji rażące naruszenie prawa materialnego, a to art. 62a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy ustalona w niniejszej sprawie ilość zabezpieczonego środka odurzającego w postaci marihuany stanowi nieznaczną ilość przeznaczoną na własny użytek należy z kolei wyjaśnić, co następuje. Trafnie wskazał także i tutaj prokurator w odpowiedzi na kasację, że zarzut ten stanowi w całości powtórzenie zarzutu apelacyjnego, do którego Sąd odwoławczy odniósł się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Słusznie zwraca uwagę dalej prokurator, że skarżący podnosząc tak sformułowany zarzut w istocie kwestionuje ustalenia faktyczne dotyczące okoliczności popełnienia czynu i stopnia jego społecznej szkodliwości w zakresie przesłanki niecelowości karania, co w świetle przepisów dotyczących postępowania kasacyjnego jest niedopuszczalne. Co więcej skarżący wskazując, że zachowanie K. C. powinno zostać zakwalifikowane z art. 62a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii pomija, że ten przepis nie ma charakteru stanowczego. Stanowi samoistną podstawę mechanizmu redukcji karania, ale o fakultatywnym charakterze. Natomiast zagadnienia niecelowości ukarania związane są z przesłankami zawartymi w art. 53 i 54 k.k. i są zarezerwowane systemowo (i konstytucyjnie) dla niezawisłego sądu. Tylko sąd jest uprawniony do wymierzenia kary czy także do zadecydowania o braku konieczności jej wymierzenia lub jej wymiaru w oparciu o przesłanki związane nie tylko z samym czynem i obiektywnymi kryteriami jego tyczącymi się, ale i cechami sprawcy (pos. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 września 2022 r., IV KK 268/22). Sąd drugiej instancji wyraźnie wskazał w uzasadnieniu, że „(...) O przyjęciu wypadku mniejszej wagi nie decyduje wyłącznie ilość środka odurzającego ale całokształt okoliczności przedmiotowych i podmiotowych sprawy, które stanowią wyraźne przeciwwskazanie do zmiany w tym kierunku kwalifikacji prawnej, szczegółowo przywołane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w tym również fakt uprzedniej wielokrotnej karalności oskarżonego, w tym kilkakrotnie za przestępstwa z ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Brak również podstaw do

przyjęcia w kontekście tych okoliczności, aby oskarżony miał posiadać przedmiotowe środki narkotyczne wyłącznie na własny użytek na co wskazywać by miała ich ilość”.

Wreszcie na uwzględnienie nie zasługiwał również ostatni z podniesionych w pkt. 2 ppkt b kasacji zarzut naruszenia prawa materialnego, a to art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Skarżący przedstawił przy tym zarzucie własną wykładnię tego przepisu, przyjmując, że ta dokonana przez Sąd jest błędna. Takie zapatrywanie autora kasacji jest niesłuszne. Jak trafnie wskazał i tutaj prokurator w swoim stanowisku, dotyczącym wniesionej kasacji, zgodnie z ugruntowanym poglądem piśmiennictwa i judykatury przy ocenie, czy posiadanie narkotyku można uznać za wypadek mniejszej wagi w rozumieniu art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, należy brać pod uwagę nie tylko samą ilość środka odurzającego lub substancji psychotropowej, która wystarczała na utworzenie jednej porcji skutecznej psychoaktywnie, lecz również rodzaj narkotyku (np. amfetamina nienależąca do narkotyków najłagodniejszych) oraz okoliczności podmiotowe czynu (np. że oskarżony był już karany za przestępstwo z ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii - postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2019 r., IV KK 717/18; B. Kurzępa (w:) W. Kotowski, A. Ważny, B. Kurzępa, „Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz”, wyd. III, LEX/el. 2022, art. 62, teza 84).

Mając na względzie powyższe należy stwierdzić, że Sąd odwoławczy nie dopuścił się w postępowaniu apelacyjnym żadnego uchybienia, które skutkować mogłoby uwzględnieniem kasacji.

Wobec uznania kasacji za oczywiście bezzasadną, należało obciążyć skazanego – na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. – kosztami postępowania kasacyjnego.

Uwzględniając powyższe orzeczono, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

[a]